

ข้อคิดมหนึ่งในชีวิตประจำวัน

ทั้ง ๆ ที่เรารู้ว่า โดยธรรมชาติแล้ว ไม่มีใครคนใดประสงค์จะให้ผู้อื่นมาจนเรา ทุกคนต่างก็มีเป้าหมายและความหวังในชีวิตอนาคต และต้องการก้าวไปสู่สิ่งอันพึงปรารถนาอย่างราบรื่น.

ถ้าหากผมรู้ได้ว่า ผมถูกความจำเป็นรอบคอบบังคับ ทำให้ต้องมุ่งไปสู่ทิศทางซึ่งจะถูกเขาชน และถ้าหากผมรู้ได้ว่า ผมต้องถูกเขาชนอย่างแน่นอน ก็คงต้องเลือกเอาการคับเครื่องจอกให้เขาชน แทนการมุ่งชนตอบ เขาด้วยรูปแบบเดียวกัน.

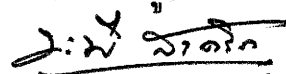
เนื่องจากในอีกประเด็นหนึ่งนั้น ผมได้วิเคราะห์เห็นว่า โดยเกณฑ์ธรรมชาติแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างมีทั้งค่านที่เป็นนามธรรมและรูปธรรม และโดยระบบธรรมชาติอีกเช่นกัน สิ่งซึ่งเป็นนามธรรม ยังก่อเป็นส่วนพลังพื้นฐานกำหนดการ เปลี่ยนแปลงค่านที่เป็นรูปแบบของสิ่งทั้งหลายทั้งมวลด้วย.

หากหวนมองสู่มุมกลับ การจอกคับเครื่องก็คือ การสงบนิ่งทางค่านรูปธรรม เพื่อการสลายตัวของพลังทางค่านอันเป็นนามธรรม หากเขาชนเรา ก็คงชนได้แต่เพียงส่วนอันเป็นรูปแบบของวัตถุ เขาจะไม่อาจสัมผัสถึงส่วนพลังอันเป็นฐานแท้ได้.

รูปแบบของวัตถุนั้น (ไม่) ถูกชนในโอกาสนี้ เมื่อกาลเวลาผ่านไป ก็มีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่นอยู่แล้ว โดยไม่มีใครหรืออิทธิพลใด ยึดไว้ได้อย่างจริงจัง แต่ในเมื่อพลังอันถือได้ว่าเป็นส่วนฐาน ยังคงได้รับการคุ้มครองรักษาไว้อย่างดีโดยปราศจากการชำรุด บอบสลาย ก็จะสามารถปฏิบัติหน้าที่ตามอุดมการณ์ได้ตลอดไป และยังมีโอกาสได้รับบทเรียนอันถือได้ว่าเป็นสิ่งเพิ่มพูนประสบการณ์ยิ่งขึ้นกว่าเดิม เพื่อการก้าวต่อไปสู่เป้าหมายด้วยความสามารถสูงยิ่งขึ้นไปอีก.

ใคร คนใด ที่รู้สึกห่อเหี่ยวซึ่งตนเองได้เคยมุ่งมั่น ตั้งใจทำด้วยเจตนารมณ์ที่ดี ของงนุค สงบจิตตนเองจากพลังความสับสนซึ่งจิตได้รับมาจากภายนอก และพิจารณาบททวนอย่างมุ่งสู่ตนเองสักระยะหนึ่ง เพื่อการแสวงหาพลังอันแท้จริง ระยะเวลาแห่งการหยุดและทบทวนของแต่ละคน จนกระทั่งทำให้บรรยากาศเริ่มปลอดโปร่งขึ้นของแต่ละคน อาจไม่เท่ากัน แต่เมื่อถึงกาลเวลาแห่งความปลอดโปร่งพอสมควร ย่อมได้พบว่า แท้จริงแล้วพลังนั้น มันมีไคยอยู่ที่อื่นใดเลย หากมีอยู่แล้วภายในตนเอง การหยุดเพื่อปรับจิตเข้าสู่ความสงบ ก็ถือเป็นเพียง "การให้โอกาสแก่ตนเอง" ในการชုคตน แสวงหา จากสิ่งภายนอก ซึ่งเข้ามาทับถมจนกระทั่งทำให้เกิดความเบาบางลง สามารถเห็นสิ่งอันแท้จริงในส่วนลึกได้ และเมื่อกำลังทางให้สามารถผ่านออกมาแสดงควมมีชีวิตชีวาไคยอย่างแท้จริงอีกครั้งหนึ่ง.

ดังนั้น แม้ว่าจิตจะยังไม่เกิดควมสับสนจนถึงจุดอ่อนเพลีย ถ้าปฏิบัติงาน หมั่นเพียรฝึกฝนตนเองอยู่เสมอโดยไม่ประมาท ก็จะถือได้ว่าเป็นการเพิ่มพูนสมรรถภาพในการปฏิบัติงานให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปได้เรื่อย ๆ อย่างที่อาจเรียกได้ "การฝึกเอาชนะจิตตนเอง" ไว้พร้อมสรรพอยู่เสมอ.

ระพี สาคริก

20 กรกฎาคม 2528